

В ролях:

X X X

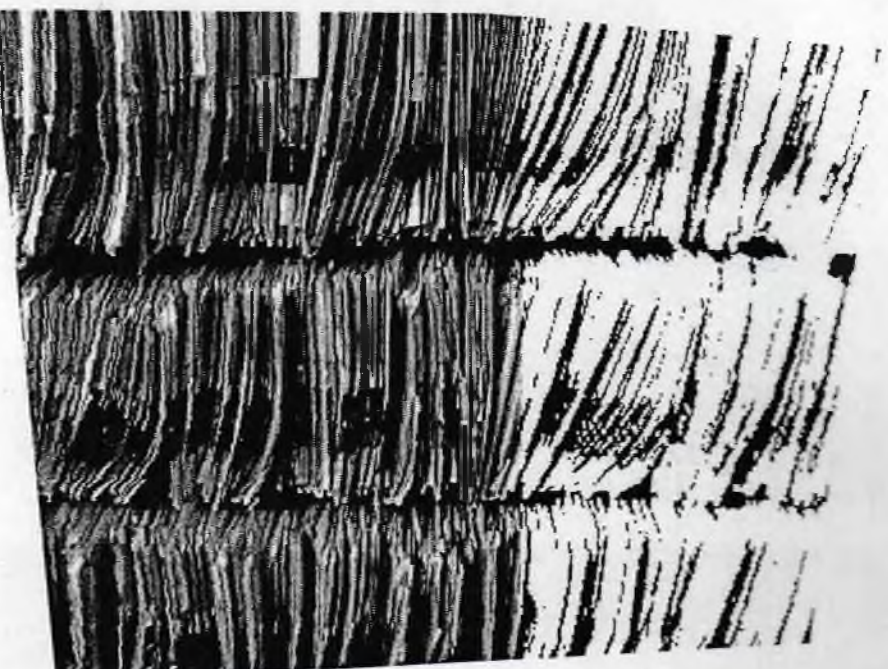
літредактор
Горбаль

худредактор
Гриник

вебредактор
літредактор

Паньо
духовний гуру

перешкоди в роботі
Новицький

На обкладинці:

вид на пам'ятник жертвам ВВВ
у Вітебську (БССР)

та

вид на баню Капітолію ізсередити **НИ**

ИК
в ористано

зображення літредактора
ВІЗІЯ
худредактора, зкраде-

<http://w3.to/perehid>
perehid@w3.to
(044)5501358

підземний
перехід
№ 2

ПРОВОКАЦІЯ

літо 98

18

КОСТЯНТИН
АВАРІЯ В МЕТРО

16

ТАРАС
ВІДПІ

19

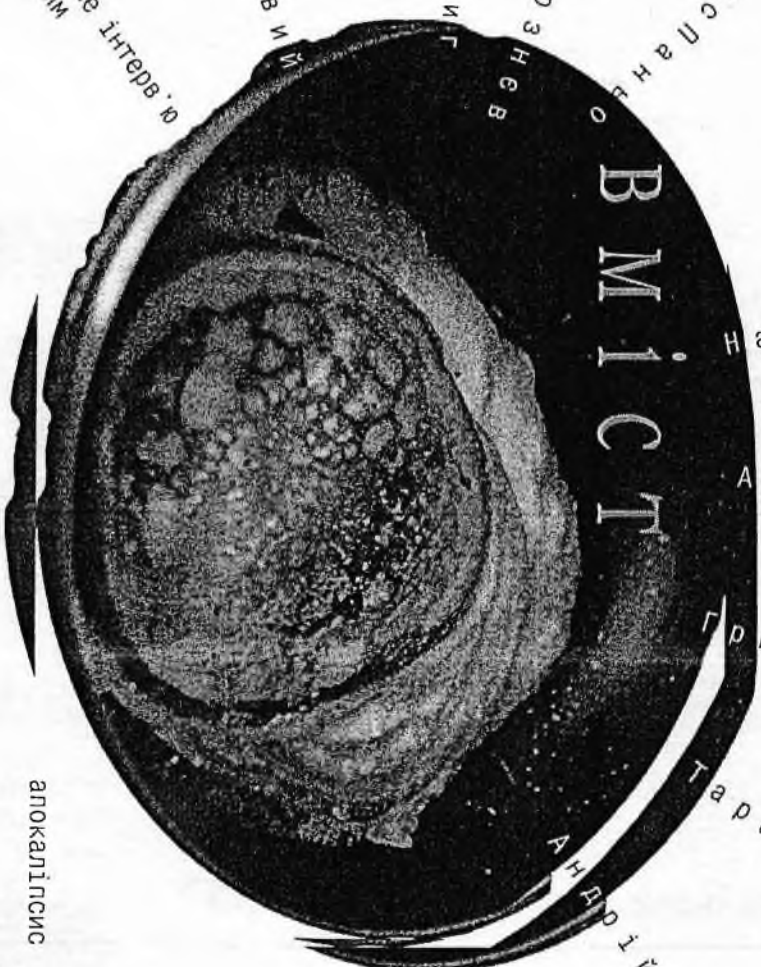
ЮРІЙ ШМИГ
ІЗ ПОЕТИЧНОГО НЕДОРРОБКА

21

АНДРІЙ ЛІСОВИЙ
ВОНИ НИШЛИ БУДІВЛІ...

23

ТЕЛЕФОННЕ ІНТЕРВ'Ю
З АНДРЕМ ПІДПАЛИМ

02

НАЗАР ГРИНИК
ВНІЧ

05

АНДРІЙ ГОРБАЛЬ
ІНДИГО

09

ГРИГОРІЙ КОВАЛЬ
ШУМ

10

ТАРАС ЛЮТИЙ
ДОТІКИ

12

АНДРІЙ ПІДПАЛИЙ
ЯКІСЬ ПОЛІТ

АПОКАЛІПСИС

32

Удари глухою вагою падали на доколiшній снiг. Промени полудневого сонця iскрилися пiд ногами валянок. Пустельна тиша снiгового простору на тисячi кiлометрiв довкола, скрип валянок, iржавий причеп i цi глухi удари, що зводили його розуму вже третiй рiк.

85-й, 86-й, 87-й ...

Пiсля роботи на бруднiй але теплiй кухнi в бараках, це було холодним, пекучим мозок пеклом. I втекти вiд нього не можна було. "Втечi не могло статися" - як казав колись один дебильний в'язень на демонстративному розстрiлi в бараках .

123-й, 124-й, 125-й ...

... Був ще один звук, не такий монотонний. Удар i хрускiт - наче пробивали старий барабан. Цей звук мокрим морозом здiймав шкiру на спинi i рвав глузд на шматки з вовчою несамовитiстю. Удар, iнколи легкий стогiн, i знову тиша.

187-й, 188-й, 189-й ...

Останнiм часом вiн не витримував i кричав, роздирав легенi i плював на пофiгiстичну i чужу тайгу довкола. Зрештою чувся уркiт старого газика i матуки Фiодорова, що прив'язував причеп. Час повертатися до баракiв.

Бiла синь боляче била по свiдомостi. Удар, хруст, удар, хруст, знову i знову. Лом обпiкав руки. Сонце грайливо поблискувало на здертому металi причепу. Скрип валянок, гострi, швидкi погляди кiлькох голодних ворон.

241-й, 242-й, 244-й, 245-й.

02

Де подiвся 243-й. В причепi не було. Раптом плече схопило хваткою. Рука - кiстлява i холодна, навiть крiзь фуфайку. I чорна. Спина чомусь враз стала мокрою вiд поту. Мозок наказував втiкати, але рухи були повiльними, наче пiд водою. Сильний поштовх в спину. Падаючи в яму на трупи вiн повернувся, щоб з жахом помiтити темний натовп мерцiв з номерами на смугастих шапочках. Першим стояв 243-й. Крик застиг в нього на губах - його, зрештою, нiхто б i не почув.

Були ще сни. Темні і холодні.

Він жив в дерев'яній коморі під
стодолою ідальні табору. Солом'яна
тахта, поїджена голодними клопами і
мокрицями. Під нею він сховав
короткий іржавий лом, який эле лежав в
майстерні Фйодорова.

Сни тепер були його постійними компаньйонами.

Пора з цим кінчать. ми 0 5 11 q

Глухі удари увірвалися в свідомість злими окупантами.

БЛЯТЬ, ПАДЬОМ, СВОЛАЧЬ БАНДЕРОВСКАЯ. КАМУ

СКАЗАЛ!!! ПАДЬОМ, СУКА ВШИВАЯ!!!

Двері тряслися і скрипіли на іржавих
завісах і гачок вже попускав. Старший
лейтенант Коптьоркін аж захлинався,
певне вже собі уявляв скарлючене
тіло на підлозі в калюжі
крові під його
кованими
чобітьми.

Гриник
Ніч

Швидко намацав важку хватку. Зірвався з т
брудних шмат. Крок. Зараз вже буде. Заціп
піддалася ударам Коптьоркіна і двері влетіли
середини. Він аж ніяк не чекав лома назустрі

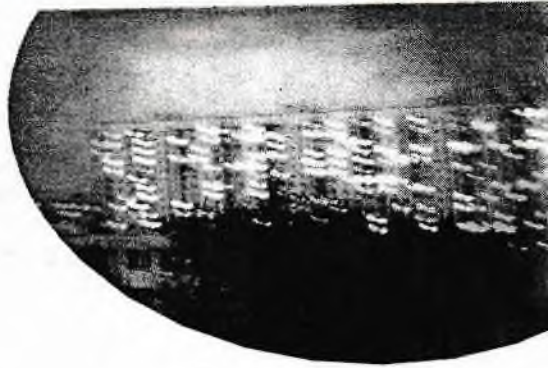
Хватка від удару трохи зсунулася і лом м'яко
замартизував об замедалені груди старлейта.
Пройшов наскрізь. Розірвав тканину на спині.
"Треба витягнути, бо за ним прийдуть інші" -
промайнуло надрізом в голові.

Коптьоркін падав на коліна з ошалілим зойком і струмками
булькаючої крові з рота. Лом вийшов легко. В дверях
з'явилася фуражка зав ідеологічної частини табору
сержанта Парфонов, що був на половині фрази
"прекратіть безобразіє" і вже витягував
пістолет з кобури. Хрускіт і
червоно-сірі шматки полетіли
на
закіпчену стіну.
Фуражка

впала на

землю. Парфонов

похитнувся
з розкритим ротом. Удар прийшовся в
висок і розколов череп на двоє.
Усмішка промайнула обличчям, коли
помітив, що Парфонов не зацепив як
слід форми: певно снідав якраз ото.
Ги-ги-ги. Лом був тепер слизьким і
теплим. Довелось наступити на
голову сержанта, щоб витягти.

"Втечі не може статися" - хрипло прозвучав його голос. З коридору ліворуч долинали крики персоналу, що вже збігався на зойки і шум. "Певно санітари і посудомийки. Весело. Принаймні вони неозброєні... З ломом навису він переступив два тіла, що сухо лежали на закривавлених дошках брудної підлоги. З криком "трупаки, трупаки, трупаки, трупаки, прийшов ваш час. Гей 252, 253-и!!!" він ринувся на першу білу постать, що виринула у однолампочкове світло коридору.

Усмішка промайнула обличчям, коли помітив, що Парфонов не зацепив як слід форми: певно снідав якраз ото. Ги-ги-ги. Лом був тепер слизьким і теплим. Довелося наступити на голову сержанта, щоб
В и т я г т и

Знову зойк.

Підняв, вдарив. Хруст
вмішувався з шумом в голові. "Скільки ще:
десяток, сотня, тисяча.
Коли кінець? - Кінця не буде, бо тисячі
253-х ступають ображеною
ходом мерців. В ніч." Ще зойк.
В ніч. Пробитий череп. В
ніч. Темний коридор. В ніч. Сухість
пострілів, оранжево-білі
спалахи. В ніч. Криваві фіранки.
Мамина посмішка. В ніч.

Ще один зойк.

В ніч. Пробитий череп. В
ніч. Темний коридор. В ніч. Сухість

ІІІ

Обстановка:

Великий, світлий, трохи продовгуватий зал, з одного боку ряд кабінок із затемненим шклом. З іншого - довга чорна стійка. За стійкою вітрина, з-за якої видно розмиті обриси ліхтарів, світлофора, шосе та неонові реклами. Стіни та підлога абсолютно білі, з вкрапленнями дрібних світло-блакитно-зелених цяток. Лампи денного світла вмонтовані у підвісні стелі. З одного та іншого торців залу видно обриси білого ж кольору дверей.

Андрій Горбал

Індиго

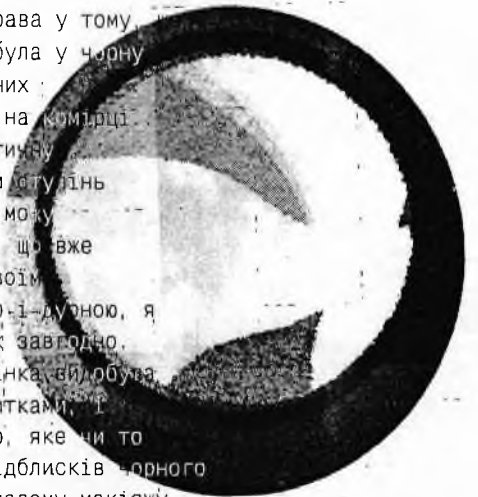
Сьогодні я убивав тричі. Це на одного менше, ніж учора. Звід мене з'явилась ця дивна пристрасть - я не знаю. Певно, глибин свідомості, із пластів, закладених у далекому дитинстві, коли як вихід із будь-якої солідної проблеми я бачив у рішенні останньому, головному. Особливо мені подобалось відчувати в руках холодну сталь ножа, сокири, тесака; уявляти, як з входить у м'яку людську плоть, як бризкає тепла червона кров. Тоді, багато років тому, я не міг так просто це зробити, щось стримувало, якісь примітивні завчені норми. Але проблеми, їх не вирішувати, збираються до купи і тоді

Мене, наскільки пам'ятаю, врятувала одна людина. Вона сказала: "Зроби крок із даху. Візьми мотузку й мило, стільчик. Або, найліпше, - попроси когось тобі допомогти - тоді ти не відчуватимеш вини за те, що сам собі заподіяв". Але вона не розуміла, що порятунок мій - у безмежній глибині власної вини, коли я забуваю про злочини інших та думаю лише про себе...

- Ви ще працюєте?..

- Так, звичайно. Прошу, проходите сюди, сідайте, - я так замислився, що не помітив, як зайшла ця жінка. Вона була немолода вже, з купою власних болячок. Ось прийшла пора з ними покінчити, - Я вас слухаю.

- Знаєте, я вже давно думала прийти сюди, але справа у тому раніше мій статус не дозволяв... - одягнена вона була у чорну сукню з вишуканими срібними вкрапленнями мініатюрних прикрас - по всьому тілу - на рукавах, на грудях, на комірі. Погляд, мова - все вказувало на колишню аристократичну належність - ... а потім мій чоловік отримав вищий ступінь доступу, і ми перебралися до цього району. Тепер я можу вибирати. Як це прекрасно - мати вибір - я думала, що вже ніколи не буду вільною. Коли я познайомилась зі своїм чоловіком, я не дбала про наслідки; я була молодою і дурною, я думала, що з коханим я зможу жити де завгодно і як завгодно. Навіть серед них. Боже, якою я була дурною... - жінка виробила маленький чорний носовичок, гаптований срібними нитками. І почала втирати сльози, що покотились по її обличчю, яке чи то через тінь, що падала звідкись збоку, чи то від відблисків чорного лакованого столу, за яким я сидів, а чи завдяки вдалому макіяжу теж мало якийсь чорний відтінок.

- І тому ви прийшли сюди, щоб нарешті вирішити всі ті проблеми, що зібрались протягом всього вашого життя.

- Так...

- Добре. Перегляньте, будь-ласка, каталог, а потім знову підійдіть сюди та повідомте про своє рішення. Прошу, третя кабіна - я натиснув кнопку у себе на пульті: жінка поволі підвелась та попрямувала до ряду дзеркальних кабін під стіною навпроти.

Я сидів у залі тепер один, зціпивши руки біля свого підборіддя, і думав, що варто було б зварити собі кави. Адже попереду ніч - найактивніша доба клієнтури.

А н д р
і н
Г о р
б а л ь

Надворі пішов дощ, світлофор, що самотньо блимав жовтим ліхтарем, легко підсвічував дрібні небесні краплини, які тихо дзеленчали у калюжах на асфальті. І тут всередині у мене все захололо, важкий клубок повільно почав підніматись зі шлунка - вулицею йшов той самий тип, у довгому сірому плащі, та з очима кольору індиго. Він явно збирається зайти сюди, в приймальний зал. Ось він повернув за ріг, де наш центральний вхід. Щоб пройти довгим коридором, йому потрібно секунд сорок.

Судомно хапаючи ротом повітря, я дістав із шухляди столу револьвер, перевіряв набої, поклав його біля себе на столі, але так, щоб той, хто виходить із коридору, його не бачив - проблеми зростають в експоненційній залежності.

І
3
6
кабіни вийшла жінка - тепер вона виглядала на
спокійніше, але сильно збл

- Номер чотирнадцятий, - спокійно мовила вона. Не подумав би ніколи, що вона має таку примітивну уяву. Хоча, власне, це не моя справа.

- Ви вже заповнили всі форми, коли зайшли сюди, так? Тоді не бачу перешкод для подальших дій. Ось, прошу - візьміть цю картку та підійдіть до тих дверей, - я показав на двері, що знаходяться якраз навпроти виходу із довжелезного коридору, - потім вам більше нічого не треба буде робити, - я намагався говорити спокійним, рівним голосом, не знаю, наскільки мені це вдалося. Хоча жінці уже було байдуже.

Тридцять шість. Тридцять сім. Жінка тихо підійшла до дверей,

тримаючи у витягнутій руці картку з вибитим номером "14".

Тридцять вісім. Тридцять дев'ять. Двері розчинились, жінка зайшла всередину, тримаючи картку у так само витягнутій руці. Сорок. Сорок один. Двері вже зачинялись, коли до залу увійшов чоловік у довгому сірому плащі, він швидко йшов до мене, майже біг. Двері зачинились. Слава Богу, вона встигла, їй вже нічого не загрожує - вона закінчує розбиратись зі своїми проблемами. А цей тип хотів утиснути її свободу.

Зараз він почне кричати, вимагати, щоб ми звільнили бідолашну жінку негайно, дістане якусь саморобну бомбу, буде загрозувати, що висадить у повітря весь будинок, разом з собою та мною. Але він не зможе вже нічого зробити жінці, яка зробила свій вибір та прийшла сюди.

Його очі кольору індиго сяяли невимовною люттю, ненавистю до мене, до цієї компанії, до всього цього світу. Він дістав із широченної кишені маленьку кульку, ніби із свинця. Точно, бомба.

Довготелесий тип у плащі не є вільним. Я - вільний. Я можу

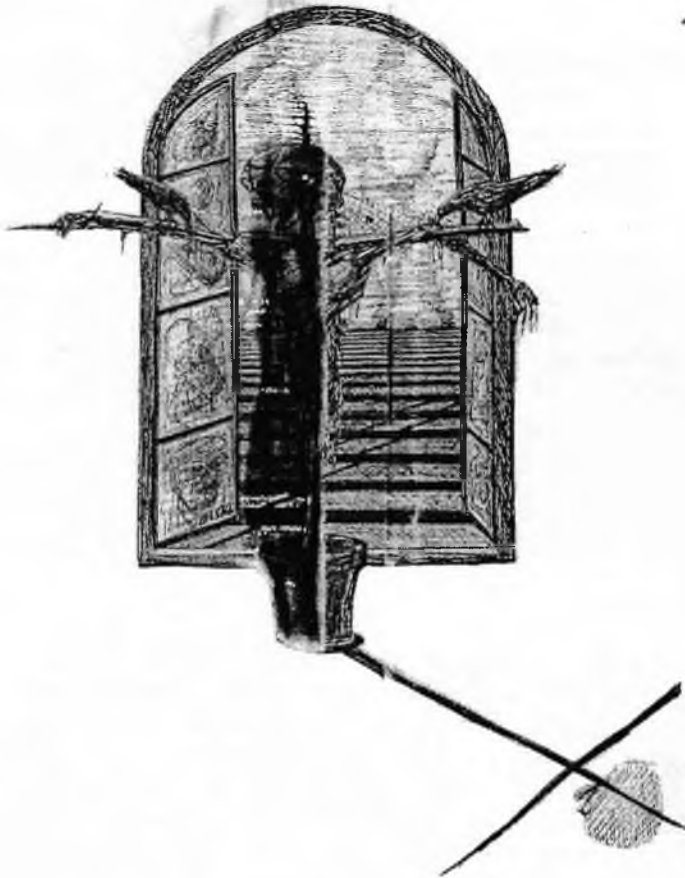
керувати, вибирати за нього. Що я зараз і зроблю, адже він загрожує у першу чергу мені. Він не знає, що детонатори у приміщенні компанії на спрацьовують, іншої ж зброї у нього нема. Що й треба було довести. Я простягаю руку за револьвером, тип тисне на детонатор, нічого не відбувається, тип перелякано дивиться у чорну прірву дула револьвера - дикі пальми в його очах гнуться мало не до землі під шаленим шквалом його невільних думок. Бах.

Аахххх... Я опускаю руки, вони у мене тремтять. Тут кавою не зарадиш. Треба застосувати щось кардинальніше. Також не зарадять тривіальні бритва-горлорізка та гільйотина. Я вибираю у каталозі секцію "сталевого та холодного" - мою улюблену. Ось - цього я ще не пробував, хоча багато-хто хвалив - "Залізна дівка"...

Я з насолодою передчуваю момент, коли чорна прірва небуття проковтне мене, і я, безтілесний, неіснуючий, застигну у німому екстазі спокою, задоволення, забуття, серед мороку неіснування. Чим сильніший біль зараз, тим більший спокій буде потім; і хочеться, хочеться, хочеться завдати собі якомога більше болю, чим більше болю тим краще. Я вже стою в "Залізній дівці", відчуваю гострі шипи, що зараз лише кокетливо поколюють мою спину. Руки й ноги мої прив'язані до спеціальних тримачів. Зараз, зараз почнеться рух, "Залізна дівка" почне закриватись. Ось гострі шипи передньої та задньої половини починають рух назустріч; один шип проникає у мій хребет, інший - проколює груди. Зараз, зараз буде апогей болю - шипи одночасно входять у моє тіло з обох сторін, стискають тіло у страшених судамах пекельного болю, шипи потрапляють у мій мозок - ...

Ніч. Світлофор надворі самотньо блимає жовтим ліхтарем. Дощик дрібно дзеленьчить у калюжах, я сиджу у приймальній залі та п'ю гарячу каву. Сьогодні я убив чотирьох чоловік - і зрівняв рахунок із вчорашнім днем. Але, що не кажіть, четвертий раз був неповторний.

Приходьте ⁰⁸ ~~11~~

Мене звать Брамбузгаузен. Я внук тамбовських негрів, що кочували на Далекий Схід, про це говорять навіть старовинні літографії. Я народився на полі бою, як то кажуть мої предки, "з-під меча і списа".

А все почалося у Парижі 1968-го. Захоплений хвилею студентських повстань я піддався загальній меті і проголосив лозунг "Ніщо врятує світ". Тоді я опинився в залізній клітці паризької тюрми, звідки писав листи братам по перу. Та все марно.

Надії мої гасли з кожним днем; на далекому острові в евкаліптових лісах помирав старий Робінзон, одна за одною йшли з друку книги Хемінгуея, якого я ненавидів, вийшов із в'язниці бідолаха Сартр, якому було ніде подітися в розчавленому універсумі, бо його брала нудота. В ув'язненні я сподобився на маленький гріх - я мріяв. А що мені залишалось робити в клітці із дикими в'язнями, котрі щоденно робили одне і те ж - жерли і реготали. Тоді я почав благати начальство, аби мене перевели до одиночної камери. З часом вони виконали моє прохання і з цього місця починається моя історія.

Мене звать Брамбузгаузен. Я люблю темними ночами зазирати в прочинені люки криниць, на дно яких сідає світла імла. По дорозі - навпаки прямувати до зір, розкидаючи на всі боки те що горить і ловити жовті тьмяні промені сонця. Летіти немов пилука в очі і розсипатись дрібними краплинами в поросі давніх дощів, які повертаються немов мі vida, хапати кожне слово і класти його під вазон з дикими гладіолусами, вирощувати бліду потвору в своїй душі, а потім ставити її до стіни на розстріл, варити химерну траву для очей і мити очі сльозами.

Мене звать... Вчорашнього дня я ще цього не знав. Коли насунулися високі тіні мені здалося, що хмари перелякалися.

Вони почали перетягувати канат, аби я не заснув і г олыми руками

Я хапали мою голову. Прозорий спокій перетворився на нервову гру, задля якої кожен вигадував правила оборони.

Я не кажу, що вам не можна цього робити, але про свої дії ви маєте повідомляти вищих осіб, що чекають і непередбаченість вчинків. Повністю усвідомлюєте важливість і непередбаченість вчинків. Те, що ви бачите, насправді бачиться лише вами і у ніяке порівняння із загальною метою не йде. Філософія така: менше дій і більше слів, це те, чого ми від вас чекаємо і вимагаємо, а ні, то будемо говорити по іншому...

пообіді

ув і г

Тарас Лютий

1. Спробуй прив'язати себе до стільця,
 Відчуй зручність відкриття,
 Ножиці на столі,
 Лезо на підвіконні.
 Не бійся прикурити від свічки,
 До тебе завітали дві сестрички
 З вишневими поцілунками,
 Тортурями, кривавими пакунками.
 Вони вмить роздягнуться,
 Чимось пахучим натруться.
 Дивись, не заплещи очі,
 Роби, що захочеш.
 Та ласка звернена на тебе
 Шматки цитрини і т.д.
 Тебе прив'язаного і несміливого
 Мурахи незрозумілого.
 Ти закричав, ніби заспав.
 Прокинувся
 Й розпечену ложку в рота поклав;
 Тобі наснився велосипед,
 Ти колесами їдеш по шпальтах газет
 І хочеш бачити сльози
 Й розставлені ноги
 У темних павчохах...

Вона пазурі втинала
 У тіло твоє і стогнала,
 Несамовито кричала:
 "Вовну, вовну беріть!
 Вату несіть,
 Я купила, біжіть!
 Бовдури, ну ж бо!"

10-0

І ти токався грудей, живота,
 Колін, шиї, а голова,
 Ніби відсутня була.
 Ти боявся розплещити очі
 Бо не припинялися ночі.
 І сприймав усе через вуха
 Пальці, ніс і органом духа
 А вона шепотіла:
 "А хочеш, милий,
 Я навчу тебе
 Біль відчувати?..."

2. Того разу
 Ми кригу рубали.
 Вода тільки й шукала,
 Щоб гнилицею блиснути
 У лице мені
 Ні
 Там хтось блукає
 Глибоко в воді.
 І я кинув сокиру
 І пішла вона униз,
 Утопилася...

3. Я йшов місцем,
 Де волають слимаки,
 Сліпі й роздавлені.
 Де з наволишнього мотлоху
 Потроху виникає Пустка,
 Де запах мертвої риби
 Змішався з запахом сперматозоїдів,

Де лежить рудий пил
 Переписаних Євангелій,
 Де йде торгівля
 Сандаловим деревом.
 Усе те саме,
 Усе по колу.
 Негритянська сім'я
 Смажить стреленого ворона
 На вуглинах.

4. Коли тобі закортить

Сказати те,
 Що з думки женеш,
 Ба, навіть помисливши каїн
 Прийде до тебе той Дехто,
 Собачник на вигляд,
 У яскравому намисті;
 Віддай йому все, що маєш:
 Фарбу, стілець, стіл, шафу
 Постіль, канапу,
 Одягу не пожалкуй.
 А він засміється
 Беззубою посмішкою на весь
 Такий пришелепкуватий, іді
 З довгими пальцями,
 Та й піде з цим добром геть.

Не зачиняй двері навіть.

5. Зморені офіцери

Повернуться додому під ранок;
 Скорені голі панянки
 Лець встигли зняти корсети.
 Ось-ось піднімають руки угору -
 Ніби хтось украв їм під пахви
 Електричні лампи.

6. Купіть латифундію

У далекій Іспанії,
 Посадіть боби
 У холодний пісок.
 Народіть дитину собі
 Серед кольорових папуг
 Та соняшників-калік.

Отак і я
 Сидів і думав,
 У час коли
 Птиногруді птахи-дівчата
 Бились у в'язки мої
 І кричали...

Ховайся на паровозі своєму,
 Де тяжіння дерев немає,
 У маврому лісі ховайся,
 В саборі вояків і вояків,
 У дождю і в дождю,
 Сховайся як ховався ан
 В параді вояків і вояків,
 Ховайся хахалі у ховався
 Ховайся в пинді в ховався
 По цей бік і по той бік
 Поцьоб ебел ан ебел
 Поцьоб мшиз ан ебел
 Поцьоб мшиз ан ебел
 Поцьоб мшиз ан ебел

В. Височі, коли на небо залазять сфінкси,
Залиснюють тихі шлюби,
Кришталеві весілля.
Наречена у кривавому збранні
Вбиває нареченого
На похитливому весільному ложі,
А потім ще теллу кров
Виливає у Чорне море.
І слизькі нічні риби
Урчать шлунками,
Нібито дякують тим,
Хто приносить жертву щоночі.
А тоді підступні наречені
Скидають багрянний одяг,
Який ще ледь парує,

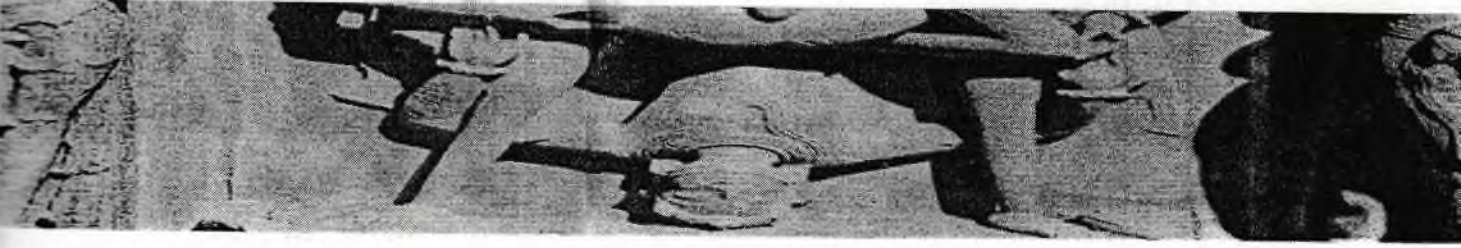
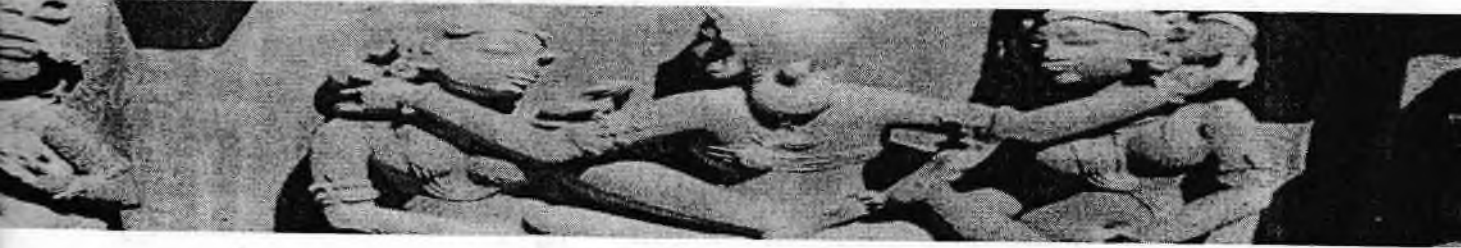
ДОТЯКИ

Заходять у широкі хвилі моря

Й починають від своїх
Мовчазних повелителів -
Розпечених жаб і потворних черепах.
А ще вони ловлять долонями зірки,
Що колісаються у солоній воді,
А ще - зчиняють ігрища
У літньому морі,
Аж поки ранкове сонце
Не налякає їх

11-0

9. Яюсь на заізниці
Хлопи вгледіли свинку в морю
Й волохату.
"Ідя її мухи," - кричали, сміялись.
А вона лише ріжки ховає,
Скавучить та рильцем веде,
Копас в чобіт
Кривого Івана
Та й щезає безсмертно, проклята...

А н д р і й

робота німа свічка між шаф простого лісу і міста і прямо йти треба вулицею що трошки

Якісь події

робота німа свічка між шаф простого лісу і переміщення в центр міста і прямо йти треба вулицею що трошки нижче до дому

вгору вгору як стріла веселка

...

вгору вгору як стріла летить вигинає тіло колом дугою наче веселка

поки стало краю дня воли вниз стікають між іншим курячими побудови як калька зроблених в поверхні невеличкого району

одного стовпа

...

поки стало краю дня чесним краше наповнення усіх магістралей воли вниз стікають можливі втечі вулицями з товстими ногами і між іншим курячими теж цими міськими пагорбами математичні побудови як калька для руки пофарбованої різанням ножів зроблених з поверхні асфальту бруківки і будинків і т. д. одного невеличкого району в центрі міста

чорні човни вручали море наче кратер розбитого автомобіля скаженою пірамідальною намальованою крейдою траєкторію варті і камінної мови тонких шпич та велосипедного цепу у вуличній бійці біля найближчого виходу сусідньої станції метро також корисно думати про рівні і кути співвідношення висот вулиць і насичення дерев зеленим кольором та про безглуздість будівель невже мені доведеться йще захотіти і виконати подорож за місто на природу аби кататись на голосі в найкращі місяці літа це все буде найоптимальнішою

...

чорні човни вручали море наче квадрати видряпували траву об кратер розбитого автомобіля на березі вітру через подорож скаженою пірамідальною намальованою крейдою траєкторію варті і камінної мови тонких шпич та велосипедного цепу у вуличній бійці біля найближчого виходу сусідньої станції метро також корисно думати про рівні і кути співвідношення висот вулиць і насичення дерев зеленим кольором та про безглуздість будівель невже мені доведеться йще захотіти і виконати подорож за місто на природу аби кататись на голосі в найкращі місяці літа це все буде найоптимальнішою подією поєдинку

портрет твій на спочатку найдешевшому па

...

пурхнути в середину палка розрізана дерев'яною слиною і вартісним сполученням вартування на переїзді у далекій руйнації стіни сусідів і кожного зробленого з прапору вітер розрізуваний наче той що вколов море і відром кола і пра- пра- зустрічі з шумом на вулиці у добрих мотаннях великих великих кабелів будівель у парках зламання і руйнація дерев та об'ємів огорожі чекання автобусу на маршруті що зараз проходжу пішки розійдеться напис на дошці для столяра сусідній з школою магазин знищено на другій стороні вулиці біля невідвідуваного театру

портрет твій на спочатку найдешевшому па вартісним сполученням вартування на переїзді у далекій руйнації стіни сусідів і кожного зробленого з прапору вітер розрізуваний наче той що вколов море і відром кола і пра- пра- зустрічі з шумом на вулиці у добрих мотаннях великих великих кабелів будівель у парках зламання і руйнація дерев та об'ємів огорожі чекання автобусу на маршруті що зараз проходжу пішки розійдеться напис на дошці для столяра сусідній з школою магазин знищено на другій стороні вулиці біля невідвідуваного театру

руйнуватимому по

річку в написо

зплутує і рве

одного стовпа

...

промайнули в ті і пройдені кола з центру каміння у пролітті кольорових ударів руками і відчуттів краху краба з поролону м'яко і один два плюс f край пройде пряма шовковим шляхом розмови під водою входить входить входить далі

промайнули в ті і кольорових ударів один два плюс f край входить входить входить

... П і д п а л и й

повз може вздовж схилу котить звук перелічення вітру можливе розпихання в різних пляшках мотузок дорогоцінних прикрас висохлих діамантів і зістрибнутих початків по пурпуровості віконних шкірування розчин вертаєсь крайніх вражень вздовж перевозів з круглим обличчям скрібка розмовленість вставання меблі і міщанське обличчя руйнуємо і вб'ю я особисто насильницькою спекою цифр і гумових країв грошей розірву портрет твій на спочатку найдешевшому папірці кола і далі руйнуватиму ногою б'ючи зверху топтатиму застиглу пластмасову річку з написом імені яскравими обідніми фарбами звір мій заплутує і рве дроти ваших макаронних комунікацій вздовж лише одного стовпа

я вб'ю криваво візаючи тобі навскіс між сходження вгору будинком сусідів вб'ю тебе біль твій наче розмотаний широкий рулон просякнутий кров'ю і заглибленням рани буде

...

один тринадцять падають у стіл з товстого скла всього лише річки з географічного альбому для любителів у середині пустельного крісла для катапультування нагору в частині невьясаного вечору геть все к чортям хай океан стане пластиковим млинцем щоб вони вдавились посередині цього яскраво-чіткого кола

...

нарешті я колісь трошки втомлюсь чуйністю ворожого смаку коріння жоржини

кола і далі

ючи зверху топтатиму застиглу пластмасову

ні яскравими обідніми фарбами звір мій

постійно колить чорнота і край чорних стрічок з воску вереску вліття прокляття і катастрофи карності в райдузі вниз насмерть що зі скляною кулькою в руці колеться вітром з великого сусіднього міста біля з вулиці зі складом зброї ненависть розтуляє стрічку мілко у липневих річках

...

коло вранці кроїть молоко устання і вуличних кілець країв щорічних праць вантажу кулеметного колядування манії варті

...

нське обличчя руйнуємо і вб'ю я особисто
нське обличчя руйнуємо і вб'ю я особисто
нське обличчя руйнуємо і вб'ю я особисто

прохання кришить в собі кола морської автоматна куля

постійність кричить в з'їданням верху корабля вагів в

вулиця валиться непростаченням у вартуванні зупинення

Львові

...

вважаючи колір водився у проміжках білих просторів розколення і поруч хатинка з відкритими вікнами подивіться в одне вікно з

червоними ставнями тут десь передсвітанковий півень танцює своє коло

14/15

...

на верескових полях крик начебто повис чи навіть ліг як коса при збиранні жовтого кольору це все знаходилось у якомусь мабуть дерев'яному відкритому ящику з бездоганними стінками тут десь

існує дорога по звичайному великому столу для їжі

повзучі верески крались у всесторонності виривання зі щок парадного входу вимірювання напруги у спиртовому віці мусульманських звичаїв розбитого скла твоїх вух у серпні та танцю в дорозі між двома розкрученими валами на фабриці

...

папір колючо стрибає між цвяшаного жита волочіння корови і всосування ранку повздовжності колаборантності книжок

...

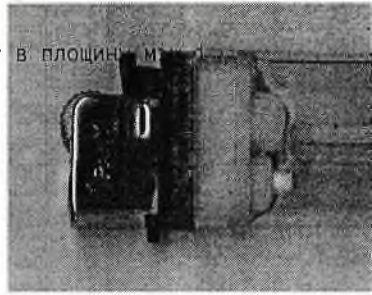
підемо ворота колись шпориш школи вважай коло пробачте спроста площа й небо балтійського міста журавель вбитий камінням з бруківки почекай і гра в футбол в парку спогад про залізничний осінній міст над глибоким урвищем і майже вечірній

час подорожі в місто де замок

* * *

країв грошей розірову
країв грошей розірову
у папірці кола і далі
у папірці кола і далі
тиму застиглу пластмасову
тиму застиглу пластмасову
тими фарбами звірю мій
тими фарбами звірю мій
х комунікації вздовж лише
х комунікації вздовж лише

ПОЛЮвання через ризик навскоси зматеріалізовану в площині м
наче злам та руйнація навпіл

* * *
мороз кручі у середині співробітництва з ворогами на незначній
відстані з вітром від башти і сіро-фіолетових горизонтів дощів і
здирання паперу з цим пейзажем з дошки наче заліплені світлі
пластмасові губи і всередину цього буття

...
поруч можливо середина вулиці спогадення розкіш і скляне
повітря для вдихання взяте у спеціальні куби драбина зі старого
дерева в центрі міста була перероблена на розбурхану річку з
кришталевою та холодною водою і з часом стала пасом яким я
тепер переживаю свою руку вітаючи тих хто осяяно в'їздає до
міста

пілот тримає небо між крил пластмасових і надзвичайних товстих
крил зі свого дитинства повз кращі спорудження вепрів вікон
можливість хрустить переодягаючись вгору

пусто вертаючись серед трьох ниток загострених навскоси зріз
труби спорожнитись у коридорі школи чи кварталі де завертають
на естакаді приміські поїзди весь набір пейзажу берегу моря й
порту із будівлями і моя кратера для жертвоносицьких узливань десь
застібує волосся таке подібне до телефонних розмов що

подорожують телефонними дротами і особливими кальвою
цього

...
другий поверх колеса мить вранці розпалення вітру для
залізничної станції держаків лопати і вина та трохи темного степу
в одній з кімнат очікування на цій маленькій залізничній станції

* * *
праворуч червоні столики і розмір валів вказує на спіралі звуків із
середини вибору фотографій колеса зам різних зовнішніх виглядів

шукає стерилізованому склі птахи в небі і опори мостів над річкою
та застібання замку у теплій куотці перед самим вертанням

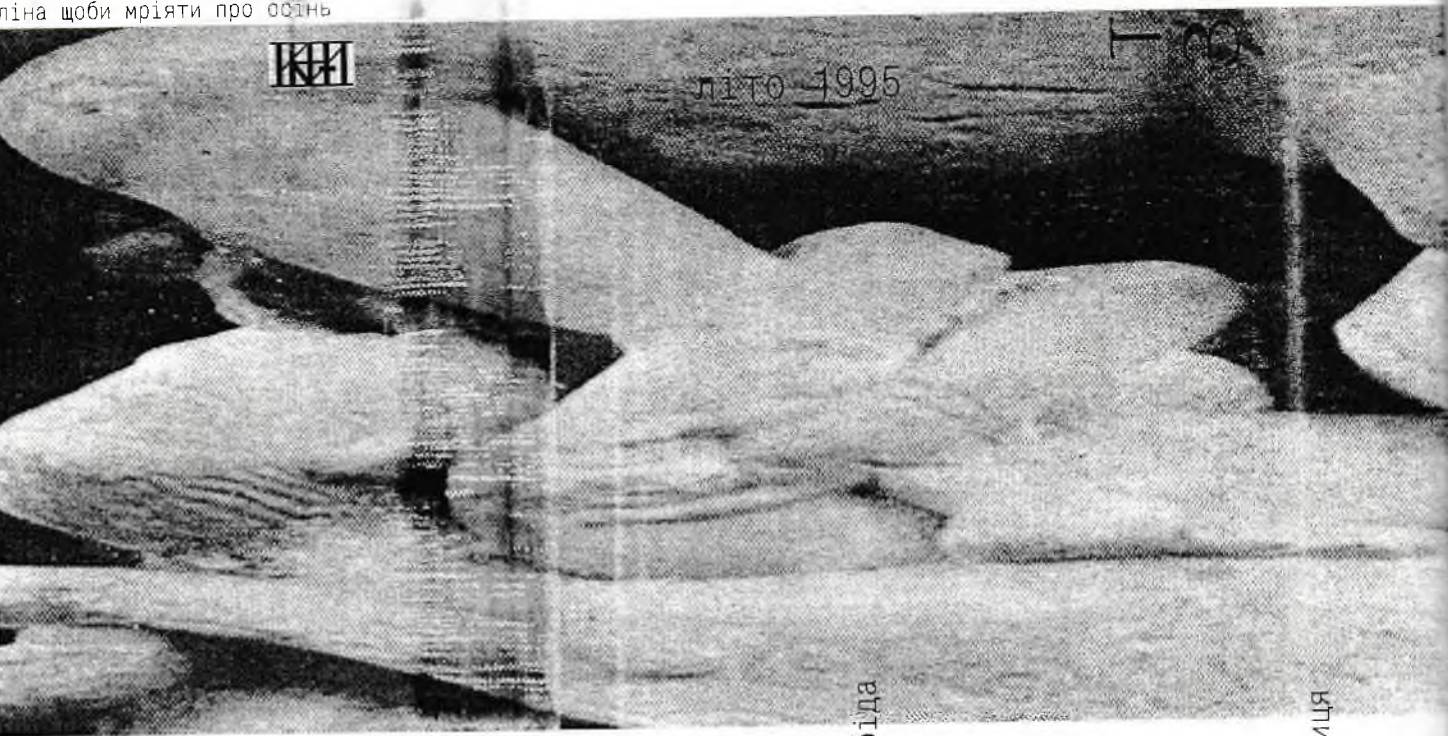
Води неживої
В траншеї долила весна
Що за два дні померла
Від арнальоту
А ворог

Десь пропав уночі
Вигнав сміх за бруствери цингою
Мільйоном беззубих ротів
Трьохлінійками і сукровицею

Брате! Будь обережний
На своєму Пізнічному фронті
Бо сонця не буде
І в полон не беруть там

* * *

як чума як війна сіра змерзла біда
не шукай сну бо знайдеш смерть
травицею муравицею
вдовицею блідолицею
оббиває обплітає
життя твоє віднімає
сплять солдати сплять
сплять солдати
зве мара страшна їх синами
зве синами
зве синами щоб забрати теплі лица
і у торбу заховати

...
море з нарізаними хвилями з паперу десь у верхнім кутку вікна чи дверей і
лінійкою вимірюю власні пальці для усвідомлення розмалювання найбільшої
стіни у якійсь кімнаті що в кінці коридору і присяду під стіною в коридорі на
коліна щоби мріяти про осінь

* * *

...
кут минулого оприлюдненого скла звуку середини віконної їжі для
пробачення високістю молитви клітинок хмэр на очах мертвої
людини

17

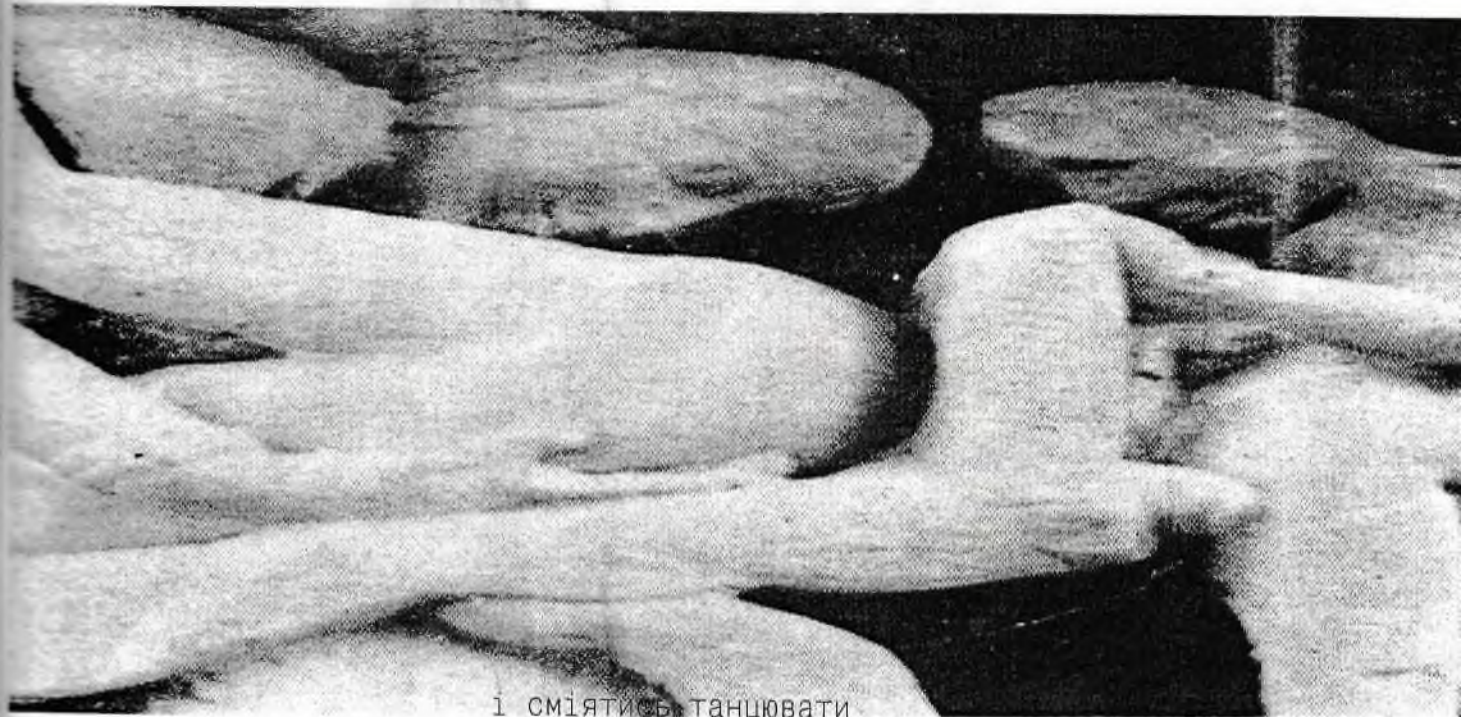
Тарас ПАНЬО
Зимова ВІЙНА

Пам'яті фон Паулюса
присвячується

А десь на Північному фронті
Вмирають герої
Вже котрий рік
Морозана вогкість вповзає
В потерті шинелі
Кольору "фельдграу"
Потьмяніли орли на кокардах
І лица на фотокартках
Зашморгами затягуються
Сірі смуги довкола очей

І знову йде сніг
Ховає крихке залізо
І колючі погляди
З студеного моря
Вітер приносить товчене скло
Цвіль намерзає на руках і ременях
У крові з легень
І в голосах офіцерів

16/

і сміятись танцювати

і сміятись танцювати

і сміятись танцювати

і сміятись танцювати

і сміятись танцювати

і сміятись танцювати

і сміятись танцювати

і сміятись танцювати

і сміятись танцювати

і сміятись танцювати

і сміятись танцювати

і сміятись танцювати

і сміятись танцювати

і сміятись танцювати

і сміятись танцювати

і сміятись танцювати

і сміятись танцювати

і сміятись танцювати

і сміятись танцювати

піти з ними в мідні гори
і сміятись танцювати
і сміятись танцювати

По правді, світ повний жаху. Він невідворотно штовхає тебе до переляку, а відтак до спокутувань, щирого усміху і легковажності. Але радісне сум'яття □ плід ненависти. Дитина від перших своїх кроків навчається ненавидіти так само старанно, як її зобов'язують любити. Підозрюю, що дитина не розрізняє цих почуттів, адже ненавидіти залежність від молока матері цілком природно.

Скажу більше □ увесь світ наповнений любов'ю. Хоча, може, для когось це звучатиме банально, проте небо не заперечує землю, а земля □ воду. Перед такою злагодженістю лише людина не може упокоритися, бо любов неба, землі та води до людини настільки всеохопна, що гідна найпалкішої ненависти. Така ненависть зветься коханням. А як же інакше її назвати?

По правді, життя людини минає в чеканні. Воно має більшу силу за сонце, яке ніяк не може зупинитися. Втіха кожного наступає і відступає аж до чергового прагнення. І всякий певний, що його прагнення протриває довше за сонце.

XVIII

Водночас, страждання відшліфовує душу, робить її витонченою. Та що може бути огидніше за страждання? Від нього втеча стане невиправданою □ ані вгору, ані вниз □ запаморочення буде ефімерним. Отож, і мелодія припинить звучати і ніхто не помітить. Почнуть сприймати мовчання як музику, але не зможуть перемогти мовчання мовчанням. Далєбі, страждання не варте ненависти. Тому і будь-яка аварія лишиться майже непоміченою. А втім, лише ненависть порятує тих, хто зазнав аварії. Ненависть, яку тепер не протиставиш коханням.

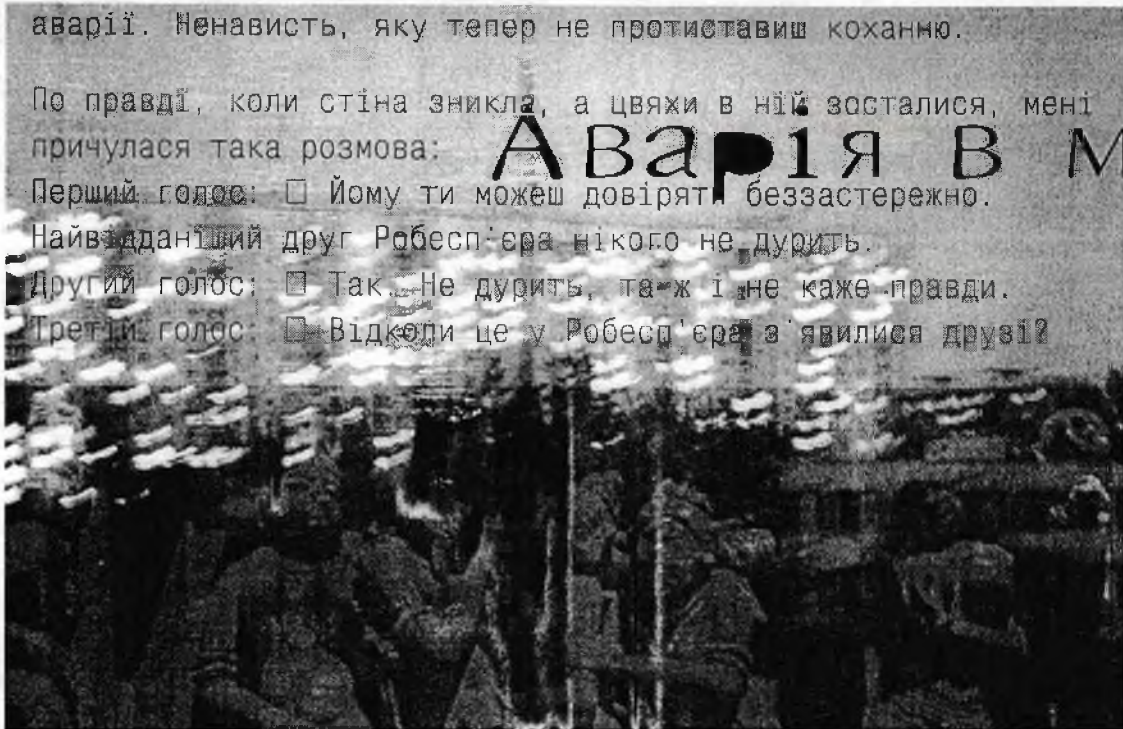
По правді, коли стіна зникла, а цвяхи в ній zostалися, мені причулася така розмова:

Перший голос: □ Йому ти можеш довіряти беззастережно.

Найвідданіший друг Робесп'єра нікого не дурить.

Другий голос: □ Так. Не дурить, та ж і не каже правди.

Третій голос: □ Відколи це у Робесп'єра з'явилися друзі?

К О С
Т Я Н
Т И Н
К О В
Е Р З
Н С В

Аварія в метро

Життя прожити - не поле перейти

Життя - це поле перейти
Стоптати колосків рядочок рівний
Життя - це поле перейти
В рядочку тому залягти
Закрити очі і ...

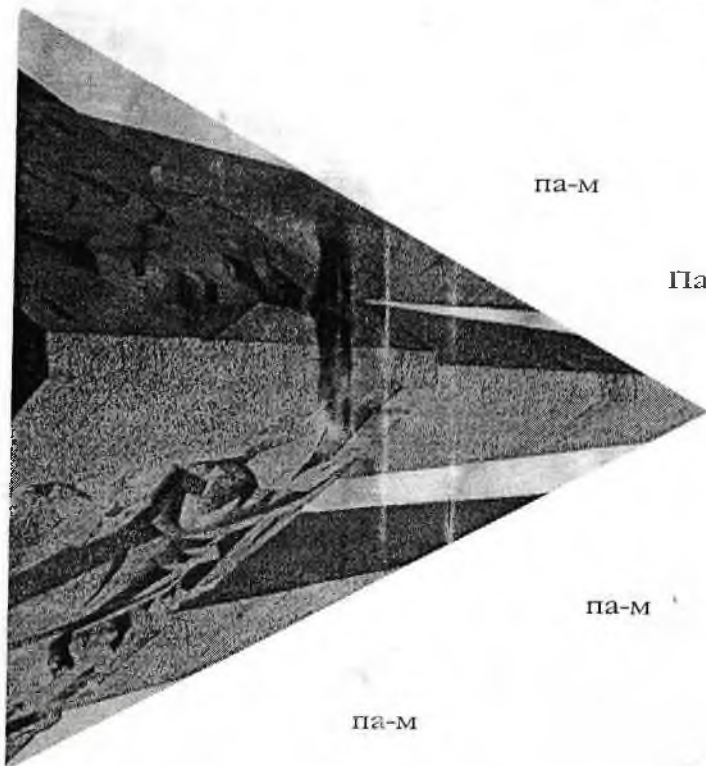
Обіда

Хіба я декадент
Пером зловісним
Оклеветали.
Боже!
Заткнули кляп до рота юного співця
О Байрон, Шеллі із могили
Подайте голос свій могучий поетичний
Та вразьте варварів
Наклепників мочиморд
в їх враже тім'я

З "Поетичного недоробка"

огінського

Полонез-огінський

па-м

Пам пара-рам Пам пам падурам
Пам-па-м пам пам падурам...

па-м

па-м

па-м

па-м

Україно! - ти моя царівно!
Береги твої!..
А сади твої!..
Ночі а твої!..
Села твої а!..
а-а-а-а-а

па-м

ШМИГ

Дамський туалет

Скільки дзвону, щебетання
і благоуханія.

Romantic

Шпаківня за вікном
Там жити хочу я
Дзьобать насіннячко
Кормушки всякі
Та жалко ж ця мечта моя
Не збудеться вона.

Вони нищили будівл

і звертали шатра великих торговців їхні
службовці розносили хвороби і били хвостами тих хто
виривався вперед на дорозі до пекла сімдесят днів і ночей
тривала кривава чвара проникаючи у груди матерів через кров
малюків їхні очі шукали міцної опори і всі опори втоплювалися в
болото іскрами Божого гніву майстри його гірше мастурбації
розлягався сморід і мор взимку і влітку квітки стали
проститутками а вільні селяни ковтнули жовчі митися у воді
стало небезпечно через велику кількість мирних бацил що несли
смерть і прагнули людської крові кров людей холола мізки
завергалися набакир у коров'ячому молоці розчинилось щастя
вікна тролейбусів лопались під час руху і ставало видно мільярди
веснянок на обличчях подорожніх вони не втікали геть а
цілували свідомістю кожну травинку завмерлого монстра вони
вбили надію молюсків на життя у глибинах простору через нові
наукові відкриття і з кожним днем небо все більше
наповнювалося любов'ю а голови мешканців лопались від
протикання стрілами з юпітерного матеріалу сеча і сечовина
перехлюпували хвилями через фундаменти і цоколі і не
вивітрювалася вони припинили піклуватися про людей бо Бог
піклується про них і в їхніх душах запалав вічний всесвіт і вогонь
там палав вогонь і в їхніх душах всесвіт кожної ночі
розшматовувався розколювався невидимою силою солі до
існування енергії світла і всі теореми зійшлися в клин зламавши
свої зуби мусило бути так вічно зводимий трамплін задривав і
розпливався мільярдами лижників

21

і найголовніше те, що в цих блядей
закохуються

а любов описувало двоє синів один із

Гілетотеху а другий з Бета

Лама сидячи в позі лотос на березі річки

а другий на роздоріжжі

все обсіпалось діамантами а верхні

кошики були наповнені

стіжками сіна звучала музика що

нагадувала море залишене на

самоті точило людського духу переливалось

виноградним соком

а чайнки танцювали навколо нектару

гарячої води настав час

коли чай відокремився від чаїнок і води а

музика від магніфона

і тіло одного з синів перестало бути

вмістилищем духу і душа

відділилася від тіла а Бог від слів у

Біблії і земля перестала бути

місцем існування рай відділився від

повітря кімнати і сонячного

проміння і все що звільнилось опинилося

разом любов

подарувала це

7 березня 97 року

D D D

що дітям

авт

16.06.98р.

Й ВАЛЕНТИН І ВАЛЕНТИНА: ДИМ НА ПОВЕРХНІ-
ВІДКРИЮ РУКОЮ ЗАЧИНЕНІ ВШЕНТ У
У ЗСУНУ З МІСЦЯ СКРИЖАЛІ НА
НЕО ВИСТАЧИТЬ ДЛЯ НІГ
КОЖЕН ПАТРІОТ

Нудота від сірого вуха до
Сон скошена ніч і слова
Мокне моя голова під дощем
Скандинав сконав і пустив
і притьмом збігла зразу ж
Не питайся куди те натх:
Ще з самого початку
Відні дивзі мої приховали

МУ САЗА ТАК ДРОДИНИ
СТАЙСЯ КУДИ ТЕ НАТХНЕННЯ
МОГО ПОЧАТКУ
ДУЗІ МОІ ПРИХОВАЛИ ПЕЧАТКУ

- 1 -

НТИКА

БОГОПОДІОНІ

ли на небі опинились
лихає в протигазі дівча
проміння атомної бомби
хурделиця вверх

ЮСЯ СОНЦЕ
ДА СВОЧАРОМ ЧУТИ ОСІНЬ
ДИМОМ ПЕРЕНЕСИТЬ ВОГНИ

Булавою усєсвіту з
покручних

Завмерлі троянди в
облицать на сонці щ
а потім заходить у
Відмінна акустика
єдині

(Довгий гудок.
Чути, як хтось набирає номер.
Чути важке дихання.
Один гудок... Другий гудок...
На тому кінці дроту знімають трубку.)

- Слухаю.
- Добрий вечір.
- Ну що, ти готовий?
- Так.
- Тоді задавай запитання.
- Я просто попрошу говорити трошки голосніше і чітко.
- Добре. Нормально?
- Ну..., гаразд.
- Отак нормально?
- Так.
- Чудово. Говоримо.

Питання: Почнемо з таких питань. Спробуй охарактеризувати взагалі явище сучасної української літератури.

Відповідь: Ну, на мою думку, поняття "література" трошки розпливчате в теперішній ситуації, але треба зауважити, що в сучасному стані є середній шар літератури і високий, і немає низького. Що це значить? Скажімо, є абсолютно елітарна поезія, трошки раніше, у минулому, вона була представлена Київською школою, наприклад; а зараз це я і мої друзі, це, як кажуть, без скромності. І є так звана середня або снобістська література.

П.: Яка?

В.: Література снобів. Це оці всі андруховичі, іздрики енд ко. Частково Бриних, талановитий хлопець, але якому дуже сильно залежить на снобізмі і на грошах. Література це, насправді, теологічна проблема, тобто поезія.

П.: Теологічна.

В.: Так, теологічна. Це, можна так сказати, написання новітнього Євангелія Апокаліпсису. Бо прагнення Апокаліпсису дуже закономірне, бо перед Апокаліпсисом, як відомо, нове пришествя Христа, а отже і новий шанс любові. Тому кожен поет прагне

Апокаліпсису

} СМІХ } СМІХ } СМІХ } СМІХ } СМІХ

П.: Тобто, література це є віра, певною мірою?

В.: Ну, це не віра, це проблема віри. Чи ти віриш в це, чи ні, і перекинути себе в цьому. Тобто ти бавишся системою, вірніше навіть не системою, це суперсистема, чи надсистема, чи система, в якій не існує взагалі ніякої системи, тобто мова. Це структура, у якій все розпадається, і все будується, це універсалія, тобто це і є всесвіт. Це модель, але це модель всесвіту.

П.: Дякую. А тепер питання, що цікавить особисто мене. Дай будь-ласка визначення міфу.

В.: Міф це абсолютна дія. Тобто дія, яка позбавлена, як, наприклад, якоесь слово, подвійної семантики. Тобто дія, яка значить лише саму дію, і нічого більше. От і все. Але одночасно...

П.: Тобто це тільки ради самої дії?

В.: Ну, очевидно, зараз я трошки поясню, що я хотів сказати. Абсолютний міф... він настільки... ммм... тобто що значить... ширість або, вірніше, глибина значення дії. Отже, вона має лише одне значення і воно тому надзвичайно глибинне, воно не роздвоєне, воно за собою не ховає інше значення. Воно є абсолютний міф. Ну, наприклад, Французька революція □ це абсолютний міф, тому що за собою нічого не несла крім свободи і гільйотини.

П.: Так само як і російська **РЕВОЛЮЦІЯ?**

В.: Ну, російську революцію я не буду чіпати. (Сміх) Взагалі, я кажу про французьку, бо це ідеальна революція. Це люди справді прагнули свободи і закінчували життя на гільйотині. Тобто це справді міф. Вони не думали ні про що інше, вони не думали про ситуацію, яка була б метафорою іншої ситуації. Вона була однозначною, і ніякою іншою, тобто **це таке гіперекзистенційне** ставлення, але одночасно, можна сказати, що у **Найглибшій** провінції людина, яка взагалі ні про що не думала, вона так само жила у міфі, але у міфі, який був дуже збаналізований, тобто, з точки зору найавангарднішої естетики, **це таке гіперекзистенційне** теж міфом, але дуже збаналізованим. Але ідеальним міфом. Ну, звичайно, таких людей немає, тому що всі люди страждають певними прагненнями до метафор в житті. Не в словах, а в житті. Наприклад, коли людина носить якийсь певний одяг, вона не носить його як одяг, а висловлює якісь певні думки, оце й є інше значення слова. Це використання одягу як певної метафори. Ну, це я на прикладі. Але коли все є лише тим, чим є, хоча б для цієї людини, то це вже є міф. Звичайно, ідеальний міф навряд чи можливий...

П.: Ідеальний міф... Що ти маєш на увазі?

В.: Тобто коли речі і події і взагалі, все, що тебе оточує, значить лише **€** чим вони є.

€

€

€

€

€

€

€

€

П.: А так, насправді, речі не є тим, чим вони є?

В.: Вони також є іншими якимись значеннями одночасно. І тому слова мають подвійне значення.

П.: Тобто знак є щось, що також є щось інше?

В.: Наприклад... Наведу класичний приклад. Коли ти пропонуєш дівчині покататися на велосипеді, це одночасно... коли ви з нею катаєтесь на велосипеді це одночасно може значати просто зайнятися сексом. Тому що велосипед у підсвідомості це позначення сексу. Розумієш, але коли ти просто їй пропонуєш зайнятися сексом, без всяких велосипедів, це вже є міф, без всяких там обманів, тобто абсолютно вільне кохання. Вільне

кохання теж є міфом. (Смішки) Ідеальним. (Сміх)

П.: Але у звиклому розумінні міф є чимось, що не притаманне нібито нашому повсякденному життю. В буденній реальності такого собі пересічного громадянина?

В.: Але він наповнений збаналізованою поезією. Бо є перша поезія, яка народжується від поета, і вона просто далі йде, поширюється і збаналізовується. Поширюється і баналізує

П.: Або вульгаризується...

В.: Або **вульгаризується**, спочатку вона стає доступною для снобів □ більше коло, потім вона баналізується настільки, що стає доступною для всіх. Наприклад, класичний варіант □ з Джорджем Байроном. Я ніколи не одягну сорочку в стилі Джорджа Байрона, без галстука, із широкими цими... білу сорочку, наприклад, з широкими... е-е-е... ну, з довгими цими...

П.: ...рукавами.

В.: ...е-е-е... як вони... комірцями. А тепер ці моднікі носять, це є баналізація самого Байрона як такого. Бо він це носив тому, що просто не любив галстуки.

П.: Просто він жив у той час коли був такий одяг

В.: Ні, якраз всі носили з галстуками, а він був єдиний, хто не носив галстук.

П.: Ні, я маю на увазі така сорочка і...

СТО П'ЯТДЕСЯТ І РОК-КУЛЬ

В.: Така сорочка, але всі зав'язували. Розумієш?

П.: Так, розумію.

В.: Ну, це на таких побутових прикладах... Наприклад, історія з рок-культурою. Рок-культура виникла як театр романтизму. Скажімо так, музично-шамансько... ну, театральний шаманізм, скажімо так, музичний шаманізм. Бо сам романтизм був лише поезією, були деякі спроби зробити з нього драматургію, тобто зробити шоу, це так і не вийшло. Але пройшло двісті років... чи сто п'ятдесят і рок-культура просто виглядає як

СТО П'ЯТДЕСЯТ І РОК-КУЛЬТУРА

П.: А що ж зараз відбувається із рок-культурою? Чи її вже немає? Не може бути. (Смішки)

П.: А що зараз **3**?

В.: Я можу сказати лише про ситуацію в Україні. Рок-культура це снобізм, але на рівні театру це дуже великий авангард. Бо він використав всю ідеологію романтизму для театру. Філософію романтизму як театр... вони всі повмирили, до речі. (Сміх)

П.: А що зараз відбувається?

В.: В нашій країні, так? Щодо музики? Щодо музики, я трошки далекий від цього, мені ближча літературна ситуація, хоча я трохи слухав музику, є просто академізм... Я не кажу, звичайно, про всі ці червоні рути, це все має таке відношення до музики, знаєш, дуже далеке. Це просто реклама і нічого більше.

П.: Музика є музикою, коли її слухають; якщо якийсь літературний твір лежить у шухляді і не видається, то його практично не існує.

В.: Ну так, а музика все ж таки, після поезії це друга річ. Тобто друге мистецтво. Вона, справді, потребує виконання, вона потребує аудиторії. Бо поезія вона може потурбувати одного чи двох читачів. А от музика... вона потребує, принаймні не одного слухача. Ну і, звичайно, будь-яка музика настільки заангажована шоу, це історично так склалося, що вона використовує в собі авангардні ідеї, тобто ідеї поезії, і в цьому вона прямує в сторону.

П.: Тобто поезія це більш авангардове по відношенню до музики?

В.: Так, це найавангардніше мистецтво. Друга за ним лише музика.

П.: А за музикою далі, якщо можна так продовжити ряд?

В.: Я не знаю, можливо малярство... Можу сказати, що в кінці там є кіномистецтво, в самому кінці...

П.: Тобто, якщо в самому кінці кіномистецтво, то це, виходить, у зворотньому порядку щодо сили впливу на маси?

В.: Звичайно! Тобто це проблема банальності. Чим популярніше, тим банальніше. Які ідеї, наприклад, зараз використовує кіномистецтво? Ті, що жили в поезії, там, у дев'ятнадцятому столітті, і то, десь середини... Або навіть вісімнадцяте століття. Тобто це наймасовіше кіно. Якесь такі просвітницькі нюанси. Весь цей соцреалізм, чи американське кіно, чи сучасне французьке кіно все це, в принципі, звичайне Просвітництво.

П.: Не забувай, що є ще дуже гарні фільми...

В.: Я бачив лише французький авангард тридцятих років. Але...

П.: Ну, наприклад, .. не знаю, як ставишся до Тарантіно...

БУДЬ - ЯКА

підпалий

В.: Ні, дуже погано. (Сміх) Я бачив антологію французького авангарду, і можу сказати, що все ж таки, двигунами цих фільмів і ідеологами були поети, тобто сама відповідь стає зрозумілою, тобто для них це була вторинна річ. Це робили ПО них. Це більше нагадує якісь графічні роботи. Кіно це в принципі... Ленін не був дураком. Він казав, що кіно це наймасовіший вид мистецтва. Отака ситуація. А щодо ситуації стосовно музики, я ж кажу, вона дуже невизначена. Я хотів би чути зовсім іншу музику, ніж ту, що я переслухав. Хоча я слухав одного такого, видно українського сврея з Харкова, зараз... Гріндберг, то мені так дещо сподобалося, але я читав інтерв'ю з ним, то він недостатньо радикальний. Музика для нього більше нагадує ремесло. Саме тому, що музика, в силу академічності освіти, що вона вимагає освіти, ну в принципі, підхід до будь-якого інструменту це й є вже... бо є інструмент в людині □ це голос □ первинний інструмент.

П.: Для мене навпаки □ музика це голос інструменту.

В.: Справді, дивися, це прилад, ти використовуєш прилад, розумієш? Тобто використовуєш цей прилад, ти використовуєш вторинну річ.

П.: Ні, неправильно, у мене абсолютно інший погляд...

В.: Це й є голос, дивися, нема різниці, чи ти використовуєш гітару, чи ти використовуєш комп'ютер, ти використовуєш цей прилад, звуковий прилад, ти слухаєш його звук, це не себе, ти досліджуєш цей предмет, насправді. Ти досліджуєш, це ТИ досліджуєш, тобто це ТВОЇ дослідження...

П.: Тобто, все, що поза мною, це лише інструментарій для мене?

В.: Це інструментарій твого дослідження. Але коли ти сам себе досліджуєш, це є твій голос, це первинна річ. Тобто це те, що ти отримав від Бога. Це ж як Брайян Джонс, ця історія з "Роллінг Стоунз", □ він просто грав на всіх інструментах, які попадали йому в руки. Тобто він, очевидно, слухав ці інструменти, досліджував його звук. Ось так. Тепер щодо літератури сучасної можу сказати, дати коротку характеристику і свої уявлення. Галичани, що зараз роблять, оці ж андруховичі там. Іздрики, вони будуть просто зметені, як в Україні підросте те покоління, яке десь в цьому році, чи в минулому, пішло в українські школи. Бо буде публіка, яка сприйматиме поп-літературу, чи ширвжиткову літературу, як вона там називається, література в м'якій обкладинці, і їм не потрібна буде ця снобістська література. Тому що те, що робить Андрухович там, Іздрик, це снобізм чистої води, але вони претендують на явище поп-літератури.

25. 26

вони вже не мають ніякої цінності. **ЗДИНІ**

хто там □ пост-шестидесятники, і то вони мені подобаються в найрадикальніших проявах. От мій товариш, Костя Коверзнев, йому подобаються ті їхні прояви, де найбільш заангажовані не профанації української традиції, а такі, скажімо, здорові українські традиції. Є в Галичині, вірніше, був в Галичині, бо не можна казати про нього як мистецтво, такий Тарас Прохасько, він написав "Довкола озера", одну річ, він написав ще кілька, але вони насправді не мають вартості, бо він намагався бути таким самим снобом як Андруховичі, іздрики енд ко, із "бу-ба-бу" вся та компанія. Але "Довкола озера" □ гарна дуже річ, і я думав, що з нього справді буде поет, добрий. Потім він почав писати такі снобістські романчики чи повісті...

П.: Чи може змінитись щось на краще тут?

В.: А воно не є найгірше. (Сміх) Якщо є хоча б кілька чоловік, які намагаються знайти щось нове, то це вже дуже добре. Я знаю ситуацію польську, там вся література складається із снобізму. (Сміх)

П.: А Лем?

В.: Га?.. Ну, Лем, це ж фентезі. Ну, в принципі, якщо реально подивитися, це теж снобізм □ Я маю на увазі поезію, і взагалі □ Поезія там взагалі відсутня, через те лишається таке як Андрухович. Така компанія типу Андруховича, вона намагається, чи Забужко, усі ці глупіє романи, вони намагаються вбити поезію як таку, вони не розуміють, що перша ж хвиля поп-літератури, масової літератури, роль якої зараз виконує російська поп-література, на базарі "Петрівка", вона вб'є просто, вона їх просто к чертям знесе і...

П.: А може таке бути, що не з'явиться подібної української поп-літератури?

В.: Вона з'явиться, бо політична проблема освіти якраз у тому, що дітям, що зараз пішли у перший клас, їм набагато легше читати українською і писати українською, ніж російською. Розумієш? І тому вона обов'язково буде. (Пауза) Ось так. (Пауза) Відносно поезії, іще такий екскурс до теології, то, наприклад, на мій погляд... Ісус Христос це був Бог, так?

П.: Це був син Божий.

В.: Для мене це Бог взагалі. Це абсолют. Його учні □ це ті, хто торкалися Бога... а для поетів □ Бог це натхнення... і практично, вони були присутні постійно Бога, присутні натхнення; вони писали Євангелія, є чотири офіційних і багато апокрифічних, це й є поезія-первинна, вони були присутні любові. Вони давали свідчення любові. І поети від епохи романтизму, вони є поетами, які намагаються викликати нове пришествя Христа. Тобто доторкнутися до нього, хоча б трошки...

П.: А ти не можеш припустити такої думки, що це не вони намагаються викликати пришествя Христа, що це просто якась зовнішня сила штовхає ними...

продовження через сторінку

В.: Христос

27/27

підпалий

обмеження

л

оҒмеження

обмеҒення

обмежеҒҒя

оҒмеҒҒеҒҒя

ҒҒҒҒҒҒҒҒҒҒ

ми проти

шпроти

про це й казав, Бог сам про це казав. Але ж вони намагаються друге пришестя Христа зробити в такий спосіб, щоб викликати Апокаліпсис, бо перед Апокаліпсисом і буде друге пришестя, буде новий шанс любові, бо Бог є любов.

П.: Ти думаєш, чи скоро буде друге пришестя?

В.: Я не знаю, чи скоро, але є в Христа таке, в Євангелії: "Якщо вони замовкнуть, то закричить каміння", в Апокаліпсисі. Тобто якщо замовкне поет, то буде Апокаліпсис. От і все. Але тут ще такий нюанс є, що від Романтизму поет є зневірений, бо він не до кінця вірить, що справді перед Апокаліпсисом буде ще шанс. На любов. Відкриється любов.

метафізику.

П.: А може, уже був шанс в шістдесятих роках?

В.: Ні, це політичні, я говорю про метафізику.

П.: Це ж все пов'язано.

В.: То метафора своєрідна, тобто кожна людина переживає метафору, але в принципі Апокаліпсис буде тотальний. Тут ще одна річ, що таке Апокаліпсис — це руйнація всього і вся, коли вони є найбільшими і найкращими. Тобто це й є метафора того, що називається вмерти молодим. (Пауза) От. Всі таємниці поезії.

Дякую.

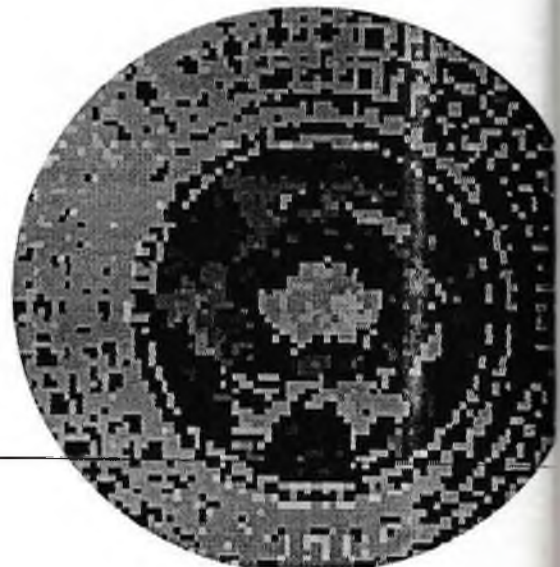
Будь-ласка.

От.

Всього. Виключай.

(Сміх)

Клац.

Кладіть

queensu.ca/
democracy. horbal/pere

http://

hid.html

w3.to/perehid

ТАКОЖ

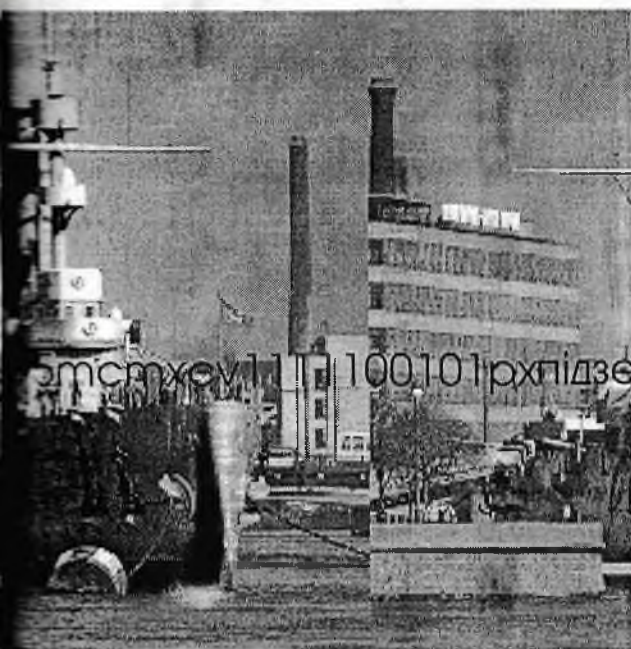
О

підземний перехід № 1 літо 1995 мстхсв 1111100101 рх підземний перехід

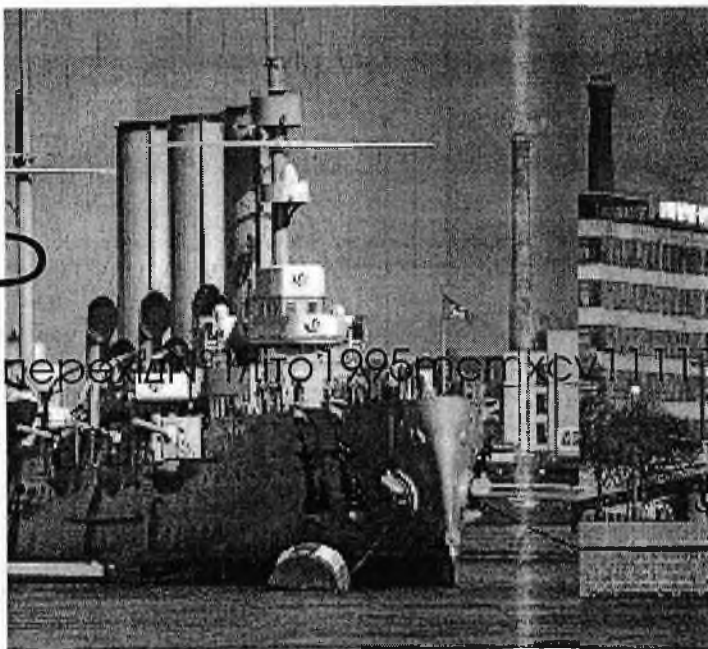
И-1

Э
==

О

Э
==

О

Э
==

О

A

Назар

Fuckology Lecture

Хотів би впитися на своїх поминках. Я б розгулював в чорному фраці по залі і задушевно б заглядав у вічі зібраної чесної громади, а потім пив би на брудершафт зі всіма друзями живими (і мертвими). Пив би тільки aqua vita, бо вона очищає і швидко вставляє. Через 1/4 години я би вже горланив непристойні пісні і доводив неминучість кінця світу. Я б переконував вперто, аж до сліз на очах, аж до падіння на коліна і признання у вбивствах і згвалтуваннях невинних свідомостей. Я б довів свою зверхність над лже-пророками Білого Братства. Я частина цього зболеного світу, що летить у безодню зірок все швидше і швидше, і швидше, і швидше, і швидше □

Зупинись паскудо! Подивись на своє заросле відображення в м'ясній імлі фанатичних горлань □слава□ і □ганьба□, □ні□ і □так□ і запитай себе пощо (?!) ти є цим найманцем часу, бо заложником ти аж ніяк не можеш. Так казав старий Дюркгейм.

Здохни, комахо, здохни, бо ти не зумів як слід народитися в цей розбещений світ. Здохни і лети у крапчасту вічність зірок і комет, і планет, і уламків, і фекалій, бо їх тут, здається, найбільше.

То ж вип'єм за кінець світу, бо я все це вже бачив: цю погану виставу з прокаженими аутистичними артистами, що корчать оперу величчю людства.

І мені бридко чути про доблесть мужів цих. Я все це вже чув. Вип'єм на брудершафт, бо Смерть мене відпустила лише на півгодини, щоб впитися і задовольнити її примху. Споглядати на різанину, вбивства, гвалтування, зраду, інцест. І впитися згуслою кров'ю немовлят, яких великими брудно-білими самоскидами Белаз і Коматсу вивозять у кар'єр за містом Всіх Смертей у брунатних сутінках осені □світу. Амінь.

Я бачив
Жах
Але то не головне.
Зникли друзі, зникли
раби.
Зникли наложниці,
майже ніщо
не лишає мені про
Древне Царство
Там леіони чекають
жакату, а колісниць
стрімують коней

Апокаліпсис

Темні даремні червоні вогні шалені
Ніч проводжають у світлому видноколі
Хижа приходить диявол з дітьми на землю
Тихо лягає спросоння земля у небо

Я прочиняю вікно в потойбічні хмари
Падає Цельсій рівняється з Фаренгейтом
В дверях стоять накрохмалені тато й мама
Юність минає а совість не озирнеться

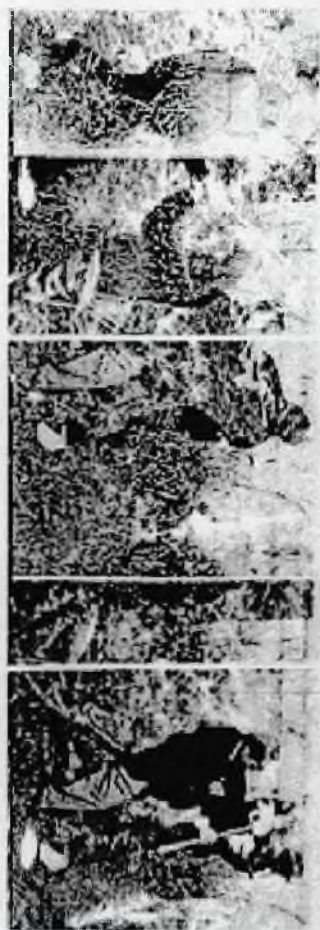
Темні даремні шалені вогні тюремні
День зустрічають крадуть сонячну отруту
Встануть останні повстануть живі і мертві
А Прометея не зможе ніхто забути

подяка: Ріобм х

* автор слів і музики — Григорій Ковальчук

БОНК І ПСИС *

БОНК
(МІА, г. Бєлєс) Bonk&zip

ки - Григорій Коваль
автор слів і музики - Григорій Ко

